



1

L'aventura de la porta

Mr. Utterson era **advocat** i una persona seriosa. Era alt i molt prim. Mai no somreia, però era simpàtic. Li agradava beure vi bo quan estava amb els amics. Però, si estava sol, bevia ginebra. També li agradava el teatre, tot i que feia més de vint anys que no hi havia anat.

Era un home sever i exigent amb ell mateix. Però era tolerant amb les altres persones, encara que fessin maldats. Els rebia a casa seva i els tractava igual que a tothom. El seu cercle d'amics el formaven parents o coneguts de feia molt de temps.

Mr. és l'abreviatura de la paraula anglesa *mister*, que vol dir 'senyor'.

Un **advocat** és algú que entén de lleis i defensa les persones en els tribunals.

Un bon amic seu era Richard Enfield,
un parent llunyà.
Era una persona molt coneguda a Londres.
Tots dos es trobaven cada diumenge
per passejar, i esperaven amb moltes ganes
aquesta excursió setmanal.
La gent deia que caminaven callats, sense dir-se res.
Era una amistat molt misteriosa.
Un diumenge, tot passejant, van anar a parar
a un dels barris més animats de la ciutat.

El **picaporta** és
una peça de ferro
penjada al mig
de la porta i que
serveix per trucar.



Estaven en un carrer ple de botigues
amb les portes i les parets molt ben pintades
i uns aparadors molt ben arreglats.
Molt a prop, en un carreró sense sortida,
hi havia un edifici abandonat i estrany:
tenia una porta, però cap finestra.
La porta era vella i despintada, sense **picaporta** ni timbre.
Semblava una cara sense ulls.

Enfield i Utterson es van aturar davant la casa.

—T'has fixat en aquesta porta? —va dir Mr. Enfield—.
Em recorda una aventura molt estranya
que em va passar.

—De veritat? Quina aventura? —va preguntar Utterson
amb una veu una mica canviada.

Enfield va explicar la història amb tot detall:

—Una vegada, jo tornava cap a casa
a les tres de la matinada.

Feia una nit molt fosca, solament es veien
els fanals encesos.

No hi havia ningú pels carrers
i vaig començar a agafar una mica de por.

De sobte vaig veure dues persones:
un homenet, que caminava de pressa i coixejant,
i una nena d'uns vuit o deu anys,
que anava corrent en sentit contrari.

»Era tan fosc, que no es van veure
i van xocar violentament.

La menuda va caure estesa a terra
i l'homenet va passar tranquil·lament
pel damunt del seu cos.

Sí, la va trepitjar sense fer-ne cap cas.
Pobra nena! Va ser horrible.

»Aquell home no semblava un ésser humà,
sinó un ésser infernal.

Vaig córrer cap a ell i el vaig agafar pel coll
per obligar-lo a tornar on havia quedat la nena.
L'homenet va venir amb mi sense resistir-se,
però em va mirar d'una manera
que em va fer tenir una **esgarrifança**.

Una **esgarrifança**
és un
estremiment
acompanyat
de sensació de
fred, que pot ser
produït per
una emoció,
un espant, etc.

»Vam arribar on era la nena.
Els seus familiars ja s'havien reunit
al seu voltant.
Al cap de poca estona va venir un metge.
Per sort, no li havia passat res greu.
Segons el metge, estava espantada i prou.

»Però la història no acaba aquí.
Vaig adonar-me d'una cosa estranya.
El metge era un home normal,
que no destacava per res.
Però, cada vegada que mirava l'homenet,
es posava blanc i feia cara d'odiar-lo.
De fet, tots els familiars i jo també l'odiàvem.
Les dones estaven molt enfadades.

»Vam dir a l'homenet que estàvem indignats.
Que ho diríem a tothom de Londres.
Que li fariem perdre totes les seves amistats.
Allò que havia fet era vergonyós!

»L'homenet continuava tranquil, sense reaccionar.
A nosaltres, això encara ens feia sentir més odi.
Finalment, com que ens va veure tan i tan enrabiats,
l'homenet va dir:

»—D'acord. No vull que se sàpiga el que ha passat.
Quants diners voleu que us pagui?

»Vam demanar-li cent **lliures**,
per donar-les a la família de la nena.
Saps on va anar a buscar els diners?
Doncs a aquesta casa, la que no té finestres!

La **lliura** és
la moneda del
Regne Unit.

»Quan en va sortir portava uns quants diners
i un **xec** signat.
No et vull dir el nom que hi havia escrit.
Però és el nom d'una persona
que tothom de Londres coneix perfectament.
Sovint surt en els diaris.

Un **xec** és un
document que
permet treure
diners d'un banc.
El propietari dels
diners l'ha de
signar.

»Em va sorprendre molt.
Vaig pensar que ens estava enganyant,
que era un xec fals.
Però l'homenet va assegurar que el cobraríem.
Com que era de nit i els bancs estaven tancats,
va passar la nit a casa meva,
i l'endemà al matí vam anar junts a cobrar el xec.
No era fals, era autèntic.

—Caram! -va dir Utterson.

—És una història molt estranya.
Crec que l'homenet és una mala persona
i que s'aprofita del nom d'un home bo i respectable.
Vés a saber per quina raó!
-va comentar Enfield, molt seriós.

—I no saps pas si l'homenet viu en aquesta casa?
—va preguntar Utterson.

—No ho sé —va respondre Enfield—.
Però, vaja, és un lloc molt estrany per viure-hi.
Una casa sense finestres...
A la part del darrere hi ha una xemeneia que sempre
treu fum, però segurament és d'una altra casa.
En aquest carreró estan totes molt juntes.

—Bé, és igual —va dir Utterson—.
Saps com es diu aquest homenet?

—Em va dir que es deia Mr. Hyde.

—I com era?

Un ésser
repulsiu és
aquell que
provoca fàstic.

—Ui! Molt desagradable. No sé com descriure'l.
Era **repulsiu**. Em feia sentir malament
tan sols mirar-lo.

—I estàs segur que va fer servir una clau
per obrir la porta?

—Home! És clar.

Els dos amics van continuar passejant,
fins que va ser hora d'anar-se'n a casa.